

Sygn. akt II Ka 564/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Sędziowie:	SO Jerzy Kozaczuk SO Dariusz Półtorak (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sąd. Marzena Głuchowska

przy udziale Prokuratora Bożeny Grochowskiej-Małek

po rozpoznaniu w dniu 20 grudnia 2013 r.

sprawy **K. Z.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 178 a §4 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie

z dnia 5 września 2013 r. sygn. akt II K 128/13

I. wyrok zmienia w ten sposób, że orzeczoną wobec oskarżonego K. Z. karę pozbawienia wolności obniża do 8 (osiem) miesięcy;

II. w pozostałej zaskarżonej części wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację obrońcy oskarżonego za oczywiście bezzasadną;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 180 zł tytułem opłaty za obie instancje oraz obciąża wydatkami w kwocie 20 zł poniesionymi w trakcie postępowania odwoławczego.

Sygn. akt II Ka 564/13

UZASADNIENIE

K. Z. został oskarżony o to, że:

W dniu 15 października 2012 roku, na drodze gminnej nr (...) w miejscowości S., gminy B., województwa (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości – 0,71 ‰ do 0,64 ‰ alkoholu etylowego we krwi, kierował motocyklem marki R. nr rej. (...), czym nie zastosował się do zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat, orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Garwolinie II Wydział Karny w sprawie sygn. akt II K 1121/10, za czyn z art. 178a § 1 kk w zb. z art. 244 kk w zw. z art. 11 § 2 kk oraz zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na

okres 5 lat orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Garwolinie II Wydział Karny w sprawie sygn. akt II K 1361/11 za czyn z art. 178a § 4 kk

tj. o przestępstwo z art. 178 § 4 kk.

Wyrokiem z dnia 5 września 2013 roku Sąd Rejonowy w Garwolinie:

I. K. Z. uznał za winnego popełnienia zarzuczonego mu czynu i za ten czyn skazał go na podstawie art. 178a § 4 kk na karę roku pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 42 § 2 kk i art. 43 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres siedmiu lat;

III. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa trzysta dziewięćdziesiąt złotych kosztów procesu.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego zaskarżając go na podstawie art. 425 § 1 i § 2 kpk oraz art. 444 kpk w części dotyczącej orzeczenia o karze.

Skarżący powołując się na art. 438 pkt 4 kpk wyrokowi temu zarzucił rażącą niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary bezwzględnej roku pozbawienia wolności oraz środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych przez okres 7 lat, co jest wynikiem niedostrzeżenia przez Sąd, a co wynika z prawidłowych ustaleń faktycznych, iż dla osiągnięcia celów kary wystraszający jest znacznie niższy jej wymiar.

Podnosząc powyższy zarzut obrońca oskarżonego na podstawie art. 427 § 1 kpk oraz art. 437 § 1 i 2 kpk wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie kary poprzez znaczne jej złagodzenie i orzeczenie wobec K. Z. kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oraz środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych przez okres 5 lat, ewentualnie uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Na rozprawie odwoławczej obrońca oskarżonego poparł apelację i wnioski w niej zawarte.

Prokurator wniósł o nieuwzględnienie apelacji i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wniesiona w sprawie apelacja jest zasadna tylko w części tj. odnośnie rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku, jednakże nie w stopniu uzasadniającym warunkowe zawieszenie jej wykonania.

Faktycznie w ocenie Sądu Okręgowego orzeczonej przez Sąd I instancji wobec oskarżonego kara 1 roku pozbawienia wolności nosi cechy rażącej niewspółmierności. Zgodnie z zawartymi w art. 53 § 1 kk i art. 53 § 2 kk dyrektywami, Sąd wymierzając karę winien mieć na względzie między innymi to, by dolegliwość kary nie przekraczała stopnia winy, winien uwzględniać stopień społecznej szkodliwości czynu, brać pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Pod rozwagę sąd winien brać także rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia sprawcy przed popełnieniem przestępstwa. Analiza wskazanych elementów poczyniona przez pryzmat niniejszej sprawy prowadzi do wniosku, iż Sąd I instancji wymierzając K. Z. karę roku pozbawienia wolności nie uwzględnił wszystkich w/w sądowych dyrektyw wymiaru kary, a w szczególności tych przemawiających na jego korzyść. Niewątpliwie prowadzenie motoru we wczesnych godzinach popołudniowych, w stanie nietrzeźwości, w sytuacji gdy było się już skazanym za czyn tego rodzaju są okolicznościami obciążającymi, jednakże należy je oceniać łącznie z okolicznościami przemawiającymi na jego korzyść, a więc, że oskarżony jechał boczną, gruntową drogą o niewielkim natężeniu ruchu, a stopień jego nietrzeźwości nie był znacząco wyższy od minimalnego progu przewidzianego art. 115 § 16 kk. Należy przy tym zwrócić uwagę, iż K. Z. w toku postępowania

konsekwentnie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, składając przy tym wyjaśnienia, co również winno zostać przez Sąd I instancji wziętym pod rozwagę przy ustaleniu wymiaru orzekanej kary. W związku z powyższym Sąd Okręgowy uznał, iż karą bardziej adekwatną w okolicznościach zaistniałych w tej sprawie, będzie kara 8 miesięcy pozbawienia wolności. Dlatego też zaskarżony wyrok należało zmienić.

Ustosunkowując się natomiast do wniosków oraz argumentów zawartych w apelacji obrońcy oskarżonego, należy stwierdzić, iż decyzja Sądu I instancji o orzeczeniu wobec oskarżonego kary bezwzględnej pozbawienia wolności była jak najbardziej zasadna. Słusznie bowiem Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, że oskarżony mimo bardzo młodego wieku był już trzykrotnie skazywany, dwa razy na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania i raz na karę bezwzględną. Z wyroków tych nie wyciągnął jednak właściwych wniosków. Jednocześnie fakt, że oskarżony po raz już trzeci prowadził pojazd mechaniczny w stanie nietrzeźwości, czym tym samym naruszył orzeczone dotychczas wobec niego zakazy prowadzenia takiego rodzaju pojazdów, jednoznacznie świadczy o jego lekceważącym stosunku do obowiązujących norm prawnych. W związku z powyższym brak było podstaw do uwzględnienia wniosku obrońcy oskarżonego o zmianę orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Dotychczasowa postawa K. Z. wskazuje, iż kary o charakterze wolnościowym nie spełniły swoich funkcji, co również przemawia za tym, że tylko kara bezwzględna pozbawienia wolności będzie w stanie spełnić w przypadku oskarżonego swoje cele zarówno w zakresie prewencji indywidualnej, jak i generalnej. Nie można przy tym zapominać, iż ustawodawca zmieniając ustawą z dnia 12 lutego 2010 r. (Dz. U. Nr 40, poz. 227) treść § 4 art. 69 kk znacząco ograniczył możliwość zawieszania kary pozbawienia wolności w przypadku sprawców przestępstw określonych w art. 178a § 4 kk, wprowadzając obostrzenie, że możliwe jest to jedynie w wypadkach szczególnie uzasadnionych. W związku z powyższym Sąd decydując się na orzeczenie wobec sprawcy występku z art. 178 § 4 kk kary pozbawienia wolności z dobrodziejstwem warunkowego jej zawieszenia musi mieć ku temu o wiele istotniejsze powody, niż te które zwyczajowo przemawiają za zastosowaniem instytucji uregulowanej w art. 69 § 1 kk. Za taką okoliczność w żadnej mierze nie może być uznany fakt, iż oskarżony jest osobą młodą oraz, że w związku z wyrażoną skruchą deklaruje chęć poprawy.

Jednocześnie z pełną akceptacją ze strony Sądu Okręgowego spotkało się rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego odnośnie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Fakt wielokrotnego orzekania już tego rodzaju środka karnego, wprost świadczą o tym, że oskarżony stanowi znaczne zagrożenie dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym i tym samym zachodzi konieczność długotrwałej eliminacji go z tego ruchu. Temu właśnie ma służyć orzeczony w wymiarze 7 lat środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze, Sąd orzekł na podstawie art. 634 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. i art. 10 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973r. (Dz.U. Nr 49, poz. 223 z 83r. z późn. zm.).

Mając na uwadze powyższe i na mocy art. 437 § 1 i 2, art. 456 k.p.k. Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.